

a Fővárosi Ítéltábla az **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperes által,

a **alperesi képviselő** által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen,
lízingdíj tartozás megfizetése iránt indított perében,

a Fővárosi Törvényszék 2017. november 21. napján meghozott 74.G.41.391/2017/15. sorszámu ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - 2018. május 2. napján - megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 (egymillió) forint+áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 282.689.587 forintot és ennek 2015. augusztus 26-ától járó kamatát, valamint 6.384.157 forint ügyvédi munkadíjat, az államnak pedig 1.500.000 forint illetéket.

Határozatát azzal indokolta, hogy az alperes mint lízingbe adó, a felperes mint lízingbe vevő 2007. október 30-án két nyíltvégű lízingszerződést kötött: egy KBA Compacta 818 típusú rotációs ofszet nyomógépre és egy darab Gämmerler típusú vágórendszerre.

A lízingszerződések elválaszthatatlan részét képező Általános Szerződési Feltételek (a továbbiakban: ÁSZF) 1.1 pontja úgy rendelkezik, hogy nyíltvégű pénzügyi lízing esetén a

lízingsbevevő a maradványérték megfizetése ellenében, külön adásvételi szerződés megkötésével szerzi meg az eszköz tulajdonjogát.

„A Lízingszerződés azonnali hatályú felmondása vagy futamidő lejáratára előtti megszüntetése esetén a Lízingsbe adó a megszűnés időpontjára vonatkozóan elszámolást készít. Az elszámolás tartalmazza a Lízingsbe adónak az Ügyféllel szemben ezen időpontban fennálló követeléseit, illetőleg a teljes követelés összeget csökkentő tényezőket. A Lízingsbe adó az Ügyféllel szemben fennálló követelését csökkenti a visszaszármaztatott Eszköz értékesítéséből ténylegesen befolyt, és az állagfenntartás, átalakítás és értékesítés költségeivel csökkentett, illetőleg a biztosító által a Lízingsbe adó részére az Eszközre tekintettel ténylegesen megfizetett összeggel.”

A lízingbe adó alperes 2013. június 17-én azonnali hatállyal felmondta a lízingszerződéseket és esedékessé tette a teljes hátralékos lízingdíjat: a NKE1750-0710 számú szerződésből eredő tartozás összegét, mely lízingdíj tőkerész jogcímén 2.101.999 euró + 50.090 euró; a NKE1751-0710 számú szerződésből eredően 50.090 euró tőkerészlet. A lízingtárgyak - melyek „épületnyi” méretűek voltak - nem kerültek visszaadásra, a felperes tulajdonát képező szám alatti ingatlanban a felperes őrzésében maradtak.

A lízingbe vevő felperes a lízingszerződések felmondása érvénytelenségének megállapítása iránt pert indított a Fővárosi Törvényszék előtt 29.G.42.275/2013. szám alatt, mely perben a bíróság a keresetet 63. sorszámu ítéletével elutasította. Az ítélet fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett.

A felperes 2014. február 19-én csődeljárás alá, majd 2014. november 17-étől felszámolás alá került. A felszámolásban az alperes hitelezői igényt jelentett be az alábbi tételezés szerint: NKE1750-0710 számú szerződésből eredően 738.574,93 euró lízingdíj tőkerész, 250.338,98 euró késedelmi kamat; NKE1751-0710 számú szerződésből eredően 0 euró tőkerészlet, 1.810,74 euró késedelmi kamat; 21.450 euró állapotfelmérési költség; 191.948 forint állapotfelmérési költség; 320.000 forint perköltség a 10.Gpkf.44.208/2014/4. számú határozat alapján; 200.000 forint regisztrációs díj. A felszámoló összesen 310.285.556 forint hitelezői igényt igazolt vissza: 232.965.573 forintot „f” kategóriás hitelezői igényként, 77.119.883 forintot „g” kategóriás hitelezői igényként. Később az alperes a 29.G.42.275/2013/66. számú ítélet alapján további 9.630.000 forint perköltségből származó hitelezői igényt jelentett be.

A felperes és az alperes 2015. március 25-én megállapodást kötöttek, melyben az alperes vállalta a felperes által harmadik személlyel kötött vagyonmegőrzési szerződés folytán felmerült vállalkozói díj 50%-ának megfizetését az alperes vállalta. E szerződés alapján az alperes 10.617.750 forint őrzési díjat fizetett meg a felperesnek.

2015. augusztus 6-án a felek újabb megállapodást kötöttek a 2014. november 17-től (a felszámolás kezdő időpontjától) 2015. február 28-i időszakra vonatkozóan felmerült további fenntartási és őrzési költségek végleges elszámolásáról: ennek alapján az alperes vállalta, megfizet a felperes részére nettó 11.517.767 forintot (gázdíj 25%-a; áramdíj 25%-a; gépek biztosítása 100%-ban; az őrzéssel megbízott személyzet munkabérének 25%-a). Az alperes teljesítette a fentiekben vállalt kötelezettségét.

Az alperes a lízingtárgyakat harmadik személy részére 2.000.000 euró vételárért értékesítette, majd 2015. augusztus 25-én elszámolást készített, melyben feltüntetésre került többek között: az NKE1750-0710 számú szerződésben meghatározott 758.000 euró maradvány érték, az NKE1751-0710 számú szerződésben meghatározott 75.000 euró maradványérték; a felperes részére megfizetett őrzés-védési díj 10.617.750 forint összegben; megállapodás alapján kiegyenlített költségek (gáz, áram, biztosítási díj, munkabér) összesen 11.517.767 forint összegben. A fentiekben túl elszámolta a felszámolásban korábban bejelentett hitelezői igényeket.

A felperes sérelmezte, hogy az alperes az elszámolásban levonásba helyezte a vételár összegéből a maradványösszegeket, valamint a felek által kötött megállapodás alapján kifizetett őrzés-védési,

közüzemi, biztosítói díjakat. A felszámolásban korábban bejelentett hitelezői igények levonásával egyetértett.

A felperes keresetében 282.689.587 forint és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a felek közötti lízing jogviszony az alperes felmondását követően elszámolási jogviszonnyá alakult és az alperes a lízingtárgy értékesítését követően köteles elszámolni a felperessel. A maradványértékek, valamint a felek közötti megállapodás alapján megfizetett őrzés-védési díj és közüzemi díjak megfizetésére azonban nem köteles a felperes, ezért ezek összegével nem csökkenthetné volna az alperes a vételárból megmaradó összeget.

A lízingszerződés felmondását követően a felperes őrzésében maradtak a lízingtárgyak. A felperes őriztette harmadik személlyel az egyéb vagyontárgyakkal együtt, erre tekintettel a felek megállapodtak az őrzés-védési díj, valamint a közüzemi és üzemeltetési költség viselésének arányában. A megállapodásokban az alperes vállalta a költségek egy részének megfizetését, ezt nem háríthatja vissza a felperesre.

Hangsúlyozta, hogy az alperes a Cstv. 36. §-a értelmében nem jogosult olyan követelés beszámítására, amelyet a felszámolásban hitelezői igényként nem jelentett be és a felszámoló nem vett nyilvántartásba.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. A felperes által előadott tényeket nem vitatta, a követelés jogalapját viszont igen. Hangsúlyozta, hogy a lízingtárgyak mindvégig a tulajdonában maradtak, az azok értékesítéséből származó árbevétel őt illeti és a vételár terhére érvényesítheti a felperessel szembeni követeléseit.

A maradványértékkel kapcsolatban kifejtette, hogy ez a lízingbe adó kockázata, mert ha a nyíltvégű pénzügyi lízingszerződés lízingbe vevője a futamidő végén a maradványértéken meg kívánja szerezni a lízingtárgy tulajdonjogát, az megfizetésre kerül a lízingbe adó részére; azonban ha a lízingbe vevő nem él a tulajdonszerzési joggal, a maradványértéket a lízingbe adó nem követelheti a lízingbe vevőtől. Ha a lízingtárgy értékesítéséből származó bevétel nem ad fedezetet a maradványértékre, a veszteséget a lízingbe adó viseli; de ha nyereség van ez is a lízingbe adót illeti. Az őrzés-védési díjjal és a megállapodás alapján kifizetett egyéb költséggel kapcsolatban előadta, hogy azoknak összecszerúságát, jogszerűségét nem vitatta, megfizette a felperes részére, hiszen az alperes tulajdona tekintetében merültek fel, azonban ez nála is költségként jelentkezett, a lízingtárgyhoz kötődő költségként, amely az állag megóvásához és a megfelelő értékesítéshez kapcsolódott. Hangsúlyozta, hogy a lízingszerződés felmondását követő 180 napon belül értékesítette a lízingtárgyakat, és a 3. számú kiegészítő megállapodás II.2.2. alapján jogosult e költségek felperesre hárítására.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

Megállapította, hogy a lízingtárgyak az alperes tulajdonában maradtak és a felperesnek nem volt lehetősége megszerezni a lízingtárgyak tulajdonjogát a felmondás miatt, az alperes a lízingtárgyak értékesítését követően köteles volt elszámolni a felperessel.

Az elszámolási vita tárgyát képezte a maradványértékek, valamint az őrzés-védési díj és a megállapodás alapján kiegyenlített költségek.

A maradványértékkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az csak akkor merülne fel, ha a felperes meg kívánta volna vásárolni a lízingtárgyat. A felperes nem köteles a maradványérték megfizetésére, az alperes csak akkor követelhetné ezt az összeget, ha a szerződésben kikötötte volna, de a lízingszerződésben ilyen kikötésre nem került sor.

Az őrző-védő díjjal, illetve egyéb közüzemi díjakkal kapcsolatban megállapította, hogy a felek 2015. március 25-én és 2015. augusztus 16-án megállapodást kötöttek a lízingtárgyak őrzés-védelme tárgyában és ebben az alperes vállalta azon költségek megfizetését, melyeket teljesített is a

felperes részére. E körben tehát olyan költségeket vont le az alperes, amelyek utólagos áthárítására nem volt lehetőség.

A beszámítással kapcsolatban a bíróság rögzítette, hogy a felszámolásban az alperesnek be kell jelenteni az érvényesíteni kívánt hitelezői igényeket; a be nem jelentett, vissza nem igazolt hitelezői igények tekintetében beszámítást nem gyakorolhat.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ténybeli megállapítása részben helytelen és megalapozatlan, jogi következtetése pedig jogszabálysértő. Kiemelte, hogy az árbevétel kizárólag az alperest illeti, a maradványérték a lízingtárgy beszerzési árának részét képezi, ennek megtérülése kizárólag a lízingtárgy értékesítéséből várható. A maradványérték, mint értékesítési költség érvényesíthető a felperessel szemben. Álláspontja szerint jogalap nélkül gazdagodna a felperes, ha a maradványérték nem lenne levonható a vételár összegéből. Hangsúlyozta, hogy az ÁSZF 13.1. pontja kifejezetten nevesíti az alperes maradványérték levonási jogát.

Rámutatott arra, hogy az ÁSZF 13.1. pontja értelmében a lízingelt eszköz értékesítéséből ténylegesen befolyt vételárból az állagfenntartás, átalakítás és értékesítés költségei levonhatók. Az állagfenntartás költségei (őrzés-védési díj, üzemeltetési díj) kapcsán kifejtette, hogy soha nem mondott le ezen összegek árbevétellel szemben történő érvényesítés jogáról. A 2015. augusztus 6-i megállapodásban a felek a felszámolás kezdő időpontjától 2015. február 28-ig terjedő időszakra rendezték az üzemeltetési költségeket, de ez kizárólag azt jelentette, hogy a felperes nem élhet az alperessel szemben követeléssel üzemeltetési költség jogcímén utólag.

Álláspontja szerint a Cstv. beszámítással kapcsolatos szabályait jelen ügyben nem lehetett alkalmazni, mivel az ÁSZF 13.2. pontja szabályozza a beszámítást és eszerint kizárólag az elszámolás eredményeként keletkezett beszámítási joga az alperesnek. A felszámolás kezdő időpontjában nem állt fenn ez a követelése, ezért nem tudta bejelenteni.

Hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat szerint olyan szerződési kikötés sem ütközik jogszabályba, amelyben a lízingszerződés rendkívüli felmondásakor a lízingbeadó visszaköveteli a lízingtárgyat és követeli a hátralékos lízingdíjat is. Úgy vélte, az elsőfokú bíróság által felhívott Kúria Gfv.VII.30.220/2012/6. számú döntése a zárt végű pénzügyi lízingszerződésekre vonatkozik, jelen esetben nem alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíjat eltúlzottnak tartotta, álláspontja szerint nem áll arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel és az ügy bonyolultsága sem indokolja.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú ítélet érdemben helyes, teljes mértékben megalapozott.

A maradványértékkel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a szerződés értelmében a felmondást követően maradványérték megfizetésére nem volt köteles a felperes, mert nem nyilatkozott úgy, hogy a lízingtárgyak tulajdonjogát meg kívánja szerezni. Az ÁSZF rendelkezéseiből egyértelműen megállapítható, hogy maradványérték megfizetésére csak abban az esetben van kötelezettsége a lízingbe vevőnek, ha a lízingelt eszközök tulajdonjogát a futamidő végén megszerzi. Az adott ügyben a felperes nem szerezte meg a lízingelt eszközök tulajdonjogát, ezért nem terheli a maradványérték megfizetésének kötelezettsége.

Hangsúlyozta, hogy az „értékesítési költségei” közé nem sorolható a lízingtárgyak beszerzésekor felmerült költsége.

Az állagfenntartás költségeivel kapcsolatosan kiemelte, hogy a 2015. március 25-i megállapodásban a felek rögzítették, hogy „a költségek alperesre eső részét az alperes köteles viselni, utóbb azt az elszámolásban nem helyezheti levonásba”.

A 2015. augusztus 6-i megállapodás véglegesen rendezi egy időszakban felmerült őrzés-védési, közüzemi és üzemeltetési költségeket és ezek eltérnek az ÁSZF rendelkezésétől, a felek másfajta költségviselésben állapodtak meg, ezért ez kötelező a felekre.

Egyebekben kifejtette, hogy az alperest a lízingtárgy értékesítéséből származó árbevételnek csak azon része illeti meg, amely a lízingszerződés alapján jár részére és hitelezői igényként bejelentette a felszámolásban. A vételár ezt meghaladó részét köteles megfizetni a felperes részére.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló adatok alapján az alábbiakat állapította meg:

A lízingbe adással üzletszerűen foglalkozó alperes a lízing eszközöket a perben nem álló **1. társaság**-tól vásárolta, és az eladóval újraértékesítési megállapodást kötött a lízingszerződés szerint.

Az NKE1750-0710 szerződés lízingdíja 905.460 euró volt, melyet 85 hónapon keresztül kellett fizetni 107.781 euró/hó összegben, a maradványérték 758.000 euró összegben került megjelölésre.

Az NKE1751-0710 szerződés lízingdíja 9.811.604 euró volt, melyet 60 hónapon keresztül kellett fizetni 13.841 euró/hó összegben, a maradványérték 75.000 euró összegben került megjelölésre.

Az alperes a szerződés azonnali hatályú felmondása napján 2.101.999 euró + 50.090 euró követelést jelentett be a felperesnek.

A Commerzbank 1.000.000 euró bankgaranciát megfizetett az alperes részére 2014. október 1. napján.

A lízingtárgyakat 2015. március 1. napjától az alperes bérbe adta a **2. társaság** részére.

A lízingszerződés 3. számú kiegészítő megállapodása II.2.2 pontja a lízingszerződés megszűnését, a futamidő lejártát követő 180 napot értékesítési időszakként minősítette, és ez időszak alatt a lízingbe vevő saját költségén volt köteles gondoskodni az eszköz tárolásáról.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan. Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, helyes az abból levont jogi következtetés is. Az ítéltábla ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, indokolását csupán a fellebbezésre tekintettel egészíti ki.

A perbeli jogvita elbírálása a Polgári Törvénykönyv megnevezésű 1959. évi IV. törvény (rPtk.) hatálya alá tartozna. A pénzügyi lízing azonban a rPtk.-ban nem szabályozott atipikus szerződés. A lízingszerződésekből származó jogviták eldöntése során elsősorban a felek megállapodása, emellett a rPtk. általános szerződési szabályai, valamint annak a nevesített szerződéstípusnak a rendelkezései az irányadóak, amelyhez az adott lízingszerződés a felek szándéka szerint a szerződéssel elérni kívánt cél szempontjából a legközelebb áll.

Általában a felmondás esetén a lízingbe adó nem tarthat igényt egyidejűleg a hátralékos lízingdíjra és a lízingtárgy visszaadására. A lízingbeadó választhat: a hátralékos (teljes) lízingdíjat követeli és lemond az eszköz tulajdonjogáról, vagy a lízingtárgyat visszaköveteli és csupán a szerződés megszűnése miatti igényét érvényesíti. Ezzel ellentétes kikötés jogalap nélküli gazdagodáshoz vezetne. [Szegedi Ítéltábla Gf.I. 30.218/2007/4]

Az alperes azonban helytállóan hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat nem tekinti jogellenesnek azt sem, ha a lízingbeadó követeli a hátralékos lízingdíjat és visszaköveteli a lízingtárgyat is, azonban ilyen esetben a lízingtárgy értékesítéséből befolyó vételár összegével a hátralékos lízingdíjat csökkentenie kell; valójában a dolog vételárát nem a lízingbe adó javára, hanem a lízingbevevő javára kell elszámolni. [BDT2001. 388.]

A jelen ügyben a felek nyíltvégű lízingszerződést kötöttek, a szerződéskötéskor nem állapodtak meg abban, hogy a felperes a futamidő végén automatikusan megszerzi az eszközök tulajdonjogát; a tulajdonjog megszerzését csak lehetőségként hagyták meg a felperes részére: amennyiben lízingdíj

fizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tesz, továbbá a tulajdonjog megszerzése mellett dönt és megfizeti a maradványértéket, csak akkor válhatott volna az eszközök tulajdonosává.

Az alperes a lízingszerződések felmondásakor egyértelműen kifejezte azt a szándékát, hogy a teljes hátralékos lízingdíjra igényt tart és egyidejűleg visszakérte az eszközöket (azok használatát megtiltotta a felperes részére); ezt követően a lízingszerződések bérbeadás útján hasznosította; majd értékesítette a lízingtárgyakat; az eladást követően elszámolást terjesztett a felperes felé, melyben megjelölte mit kíván levonni (felperest terhelő költségként) a vételárból. Mindez kétséget kizáróan azt mutatja, hogy *az alperes maga is úgy ítélte meg, a vételárral köteles elszámolni a felperes felé.*

Az adott perben az a kivételes helyzet állt elő, hogy a vételárból az alperes elszámolását követően is maradt a lízingbevevő felperes részére járó összeg, mert a lízingszerződések a „futamidő” 60. hónapjában kerültek felmondásra. A felperesnek nem volt nagy összegű elmaradása a lízingdíjakkal és az eszközöket az alperes kedvező vételáron értékesítette, ezért az alperes valamennyi jogszerű követelése kiegyenlítést nyert. [A tipikus eset ezzel szemben az, hogy vételár nem fedezi a lízingbeadó követelését.]

A felek között a vita abban alakult ki, hogy a felperesnek járó 2.000.000 euró vételárból mit vonhat le az alperes; milyen jogcímen és milyen összeget követelhet jogszerűen a felperestől.

A felperes elismerte, hogy a felszámolás során bejelentett hátralékos lízingdíjjal és a járulékos költségekkel tartozik az alperesnek, ezen összegek vételárból történő levonását nem is sérelmezte. Viszont úgy vélte, hogy a maradványérték és az őrzés-védési díj, valamint a közüzemi és üzemeltetési költség nem illeti meg az alperest, a felperes nem tartozik ezekkel az összegekkel, ezért ezen a jogcímen nem csökkenthető a részére kifizetendő vételár maradvány. Keresetében az ezeknek megfelelő összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az alperes, aki igényt tartott a hátralékos lízing díjra (az egyik lízingszerződés alapján már nem is volt tökedíjhátralék), a vételárat már nem tarthatta meg, azzal köteles volt elszámolni a felperes felé. Magasabb összegű lízingdíj tartozás esetén a jelen vita ki sem alakulhatott volna, mert a vételárat annullálta volna a hátralékos lízingdíj.

I. Maradványérték

A lízingszerződések elválaszthatatlan részét képező ÁSZF 1.1. pontjában rögzítésre került a nyíltvégű pénzügyi lízingszerződés alapján a lízingbevevő felperest megillető azon jogosultság, hogy a maradványérték megfizetése ellenében külön nyilatkozat alapján, külön adásvételi szerződés megkötésével megszerezheti a lízingszerződések tulajdonjogát. A 14.1. pont szerint a maradványérték meg nem fizetése esetén az eszköz tulajdonjogát nem szerzi meg a lízingbevevő.

A szerződésből egyértelműen az állapítható meg, hogy a maradványérték csak abban az esetben kifizetendő, ha a lízingbevevő meg kívánja vásárolni az eszközt.

Az adott ügyben kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes nem kívánta megszerezni a lízingszerződések tulajdonjogát - az azonnali hatályú felmondás el is zárta ettől a lehetőségtől - így vásárlási szándék hiányában fogalmilag kizárt, hogy a lízingbevevő köteles lenne maradványérték megfizetésére.

Az alperes megalapozatlanul állítja, hogy a lízingszerződés szerzési árának részét képezte a maradványérték. A lízingszerződés alperes általi megvásárlása során kifizetett vételár és a maradványérték nem kapcsolható össze. A lízingszerződés megvásárlása lezárult a vételár alperes általi kifizetésével. Ezt követően az alperes üzleti döntése volt a lízingdíj kialakítása, a havi lízingdíjak,

illetve a maradványérték összegének kidolgozása. A lízingdíjnak, a maradványértéknek csak annyiban van köze a beszerzési árhoz, hogy közgazdaságilag a beszerzési ár a lízingdíj kiszámításának kiindulópontja.

Az alperes a szerződésben meghatározott havi lízingdíjakhoz teljes egészében hozzájutott, és mivel az eszközök nem kerültek a felperes birtokába, a maradványérték alperest nem illeti meg.

II. Az őrzés-védési díj, valamint a közüzemi és üzemeltetési költség

A felperes a lízingszerződések megszűnését (2013. június 17.) követő 6 hónap, az értékesítési időszak alatt saját költségén tárolta, őrizte az eszközöket. A lízingszerződés az értékesítési időszakon túl nem rendezi az eszköz tárolásával, őrzésével kapcsolatos díj viselését. A felperes ezt követő egy évben sem kért tárolási, őrzési díjat az alperestől.

Az alperes iratellenesen állította, hogy haladéktalanul értékesítette az eszközöket, mert az értékesítésre több mint két évvel a felmondást követően került sor.

A felek csak a felszámolás kezdő időpontjától (2014. november 17.) terjedő időszakra vonatkozóan kötöttek megállapodást az őrzés-védési díj, valamint a közüzemi és üzemeltetési költség megosztására, melynek alapján az alperes megfizetett 10.617.750 + 11.517.767 forintot a felperes részére. 2015 márciusától az alperes bérbe adta az eszközöket a Zrínyi Nyomdának, tehát hasznosította azokat, bevétele volt belőle.

A felperes egy évvel az értékesítési időszakot követően megalapozottan kért őrzés-védési díjat, majd a bérbeadást követően közüzemi és üzemeltetési részköltséget. A szerződéssel érintett időszakban a felperes már nem volt köteles a lízingszerződés alapján az eszközök tárolására.

Az alperes, mint az eszközök tulajdonosa már a lízingszerződéstől teljesen függetlenül vállalta e költségek megfizetését a bérbeadás útján hasznosított eszközök tekintetében. Az alperes - az őt mint bérbeadó tulajdonost terhelő - költségek rendezéséről szóló szerződésben semmilyen módon nem jelezte azt a szándékát, hogy e költséget csak ideiglenesen vállalja át, a felperesre kívánja hárítani.

III. Beszámítás

A csődeljárásról és felszámolásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) jelentősen korlátozza az adós társasággal szembeni beszámítási lehetőséget. A 36. § (1) bekezdése értelmében csak a felszámolásba bejelentett, a felszámoló által elismertként nyilvántartásba vett követelés számítható be az adós társaság követelésével szemben.

A 37. § (2) bekezdése szabályozza a felszámolás alatt keletkezett költségek bejelentését, e követeléseket az esedékessé válásukat követő 40 napon belül kell bejelenteni.

Az alperes a felperes felszámolásában bejelentette lízingdíj követelését a Cstv. 28. § alapján, ezt az összeget a felszámoló visszaigazolta, ezért e követelések beszámíthatók a felperessel szemben.

A maradványérték, az őrzés-védési díj, valamint a közüzemi és üzemeltetési költség jogcímén, a szerződés alapján kifizetett összegek adós vagyonával szembeni érvényesítésével kapcsolatban bejelentést nem tett. A maradványérték követelés - amennyiben erre igényt tartott az alperes -, a lízingszerződés felmondásával egyidejűleg keletkezett, nem az elszámolás elkészítésekor, ahogyan azt az alperes állította. Amennyiben az alperes ezt az összeget követelte a felperestől, a felszámolás kezdetén be kellett volna jelenteni a lízingdíj követeléssel egyidejűleg.

Az őrzés-védési díjat, valamint a közüzemi és üzemeltetési költséget a kifizetésüket követő 40 napon belül lehetett volna bejelenteni. Mivel erre nem került sor, e követelések nem érvényesíthetők, nem számíthatók be a felperessel szemben.

Az alperes alaptalanul hivatkozik a lízingszerződésre a beszámítás tekintetében. A Cstv. beszámítást korlátozó rendelkezései kőgensek, a felperes felszámolásának kezdő időpontját követően csak a Cstv. rendelkezései alapján kerülhet sor beszámításra.

A fentiekre tekintettel a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felszámolásban be nem jelentett követelések abban az esetben sem járnának az alperesnek, ha egyébként jogszerűen megilletné ez az összeg őt.

Az ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú bírósággal, hogy az alperes a lízingszerzők vételárával köteles volt elszámolni a felperes felé; a maradványérték és az őrzés-védési díj, valamint a közüzemi és üzemeltetési költség nem a felperest terheli, azok az alperest nem illetik meg. Ezen túlmenően a felszámolásba történő hitelezői igények bejelentés hiányában nem is számíthatók be.

A 282.689.587 forint pertárgyértékre figyelemmel a nem egyszerű jogi megítélésű lízing szerződéssel kapcsolatos elszámolási perben megítélt elsőfokú ügyvédi munkadíj nem túlzott mértékű, annak megváltoztatása nem indokolt, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet tekintetben is helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a és a 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíja megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2)-(5) és (6) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján mérlegeléssel állapított meg oly módon, hogy a pertárgy értékére tekintettel kiszámítható másodfokú 2.513.447 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat csökkentette 1.000.000 forint+áfa összegre arra figyelemmel, hogy a felperes egy fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, melyben lényegében az elsőfokú eljárásban előadottakat ismételte és egy érdemi másodfokú tárgyaláson kellett megjelennie.

Budapest, 2018. május 17.

dr. Volein Anna s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Mária
bíró

A kiadmány hitelűl: